

Bilag til Forsl. t. L. om Checks og andre Sigtanvisninger.

§ Udkastets §§ 6 og 7 er givet Regler om den Frist, inden hvilken en Sigtanvisning maa forevises til Betaling, og om Virkningen af Fristens Oversiddelse. Det ligger i Sagens Natur, at Forevisningsfristen maa være meget kort; men i øvrigt kan der være forskellige Meninger om, hvorledes Fristen bedst bør reguleres. I engelsk Ret er Forevisningsfristen ikke i Loven sat til et bestemt Antal Dage, men Lovens Regel (Betsellov af 1882, sect. 74) lyder paa, at en Check skal præsenteres „inden en rimelig Tid“ (within a reasonable time); ved Bestemmelsen af, hvad der er en „rimelig Tid“, skal tages Hensyn til Dokumentets Natur, den Stil og Brug, som finder Sted hos næringsdrevende (i vedkommende Forretningsgren) og hos Bankierer, og Omstændighederne i det enkelte Tilfælde. Med Hensyn til, hvad der saaledes skal anses som „rimelig Tid“, var det tidligere i Retsanvendelsen fastslaaet og antages ogsaa vedblivende at være Reglen, at naar den, til hvem Checken er udgiven, befinder sig paa samme Sted som den Bankier, paa hvem den er trukken, maa den, hvis ikke særlige Omstændigheder medføre andet Resultat, præsenteres Dagen efter, at han har modtaget den. Befinder han sig paa andet Sted, maa den, hvis ikke særlige Omstændigheder medføre andet, fremsendes til Præsentation Dagen efter Modtagelsen; og den, som den er sendt til, maa paa samme Maade præsenteres den eller sende den videre (i Fald dette sidste efter Omstændighederne er en rimelig Fremgangsmaade) senest Dagen efter, at han har modtaget den. Det samme System følges i Nordamerika. I kontinentale Love er derimod gennemgaaende foreskrevet et bestemt Antal Dage regnet fra Udstedelsen, inden hvis Udløb Præsentation maa ske, — i Almindelighed en kortere Frist, naar Udstedelsessted og Betalingssted er et og samme Sted, og en længere Frist, naar de ere forskellige; saaledes gælder i Frankrig, Svejts og Spanien 5 Dage for „Pladschecks“ og 8 Dage for „Distancechecks“ (i Spanien endvidere en længere Frist, paa 12 Dage; for Checks trukne fra Udlandet), i Belgien henholdsvis 3 og 6 Dage, i Italien og Portugal 8 og 15 Dage. I det tytte Udkast af 1892 var opstillet en Frist af 5 Dage for Checks udstedte og betalbare i det tytte Rige, og for Checks udstedte eller betalbare uden for det tytte Rige 5 Dage ud over den Tid, som kræves til med sædvanlige Transportmidler at sende Checken fra Udbetalingsstedet til Betalingsstedet (medmindre, i sidstnævnte Tilfælde, Betalingsstedets Lov foreskriver en anden Frist).

I Grossererforeningens Komites Betænkning var det henfaldet, at Præsentationsfristen blev sat til 5 og 10 Dage henholdsvis for „indenbys“ og „udenbys“ Checks. Overensstemmende hermed er det ogsaa i Udkastets § 7 foreslaaet for indenlandske Sigtanvisninger at foreskrive en fast Frist — altsaa ikke at nøjes med en saadan mere elastisk Regel, som gælder i engelsk-amerikansk Ret. Derimod have vi ment — i Lighed med hvad der var slet i det tytte Udkast — kun at burde foreslaa en og samme Frist for alle Sigtanvisninger, som ere udstedte og skulle betales inden for Rigets Grænser (med Undtagelse af Bilandene og Kolonierne). Hvor lang Tid der skal faa aaben til at præsenteres en saadan Anvisning, forekommer os ikke vel at kunne gøres afhængigt af, om den er udstedt og skal betales paa samme Sted. Det sker jo ideligt, at en Anvisning, som er betalbar paa Udstedelsesstedet, sendes som Betaling til et andet Sted; og i dette Tilfælde vil der medgaa længere Tid, inden Anvisningen kan naa til det Sted, hvor den skal præsenteres, end der vilde være medgaaet, hvis den var udstedt paa det andet Sted. Fristen er foreslaaet sat til en Uge, hvilket i hvert Fald maa være rigeligt. For Tilfælde, hvor Stansning af Samfærdslen mellem de paagældende Steder, saasom ved Ishindringer, maatte gøre Præsentation inden den nævnte Frist umulig, have vi foreslaaet at overføre Reglen i Betsellovens § 92. Ligeledes er Reglen i 2det Punktum af Betsellovens § 91 foreslaaet gjort anvendelig. — For Anvisninger udstedte eller betalbare i Udlandet har det været nødvendigt at fastsætte en mere bevægelig Frist, § 7, 1ste Stykke, 2det og 3dje Punktum, sammenholdt med 2det Stykke.

At Forevisning forgæves er slet, vil formentlig som oftest hensigtsmæssigt kunne godtgøres ved en Paategning, som Trassaten (eller dennes befuldmægtigede) giver Anvisningen. Kun hvor en saadan Paategning ikke kan faas, bliver der Anledning til at forlange en Protest. Og i Forhold til Trassenten synes der i det hele ikke i noget Tilfælde at være Anledning til at forlange en saadan, idet der for hans Vedkommende ikke bliver Spørgsmaal om videre Regres ifølge selve Anvisningen. Alt forlange en Protest i Forhold til Trassenten vilde, synes det, i mange Tilfælde falde saa meget unaturligere, som det, at Anvisningen ikke er bleven indfriet, som oftest vil skyldes Omstændigheder, der vare ham vel bekendte. Ordene „i Mangel af anden Aftale“ ville holde det aabent i Anvisningen at indsætte Vedtagelser om Forevisningsstedet, om Frasalvelse af Protest, eller omvendt, om Forbehold af Protest ogsaa i Forhold til Trassaten. — At der skal gives Under-